

ANARCHISTICKÝ ZPRAVODAJ

ZDOLA

vydává Československá anarchistická federace

ZDARMA / DOBROVOLNÝ PŘÍSPĚVEK

WWW.CSAF.CZ

KVĚTEN 2014

SVÁTEK PRÁCE: JE CO SLAVIT?

prvomájový speciál

Editorial

Je tu První máj – Svátek práce – den, kdy si připomínáme boj chicagských dělníků za osmihodinovou pracovní dobu. Předěšlý režim tento svátek notně překroutil a zdiskreditoval, stejně jako se to snaží činit mnozí jiní i dnes – politické strany zleva i zprava, které by si o bojující chicagské dělníky 80. let 19. století neopřeli ani kolo, nakolik byly jejich požadavky odlišné.

Chicagští dělníci byli za své názory a požadavky pronásledováni represivními silami a někteří dokonce v souladu s přáním vládnoucí třídy popraveni. Není divu, vřdyť se této třídě postavili s požadavkem na zmírnění vykořisťování. A mnozí z nich se dokonce netajili ani svými anarchистickými postoji, které hlásaly konečný zánik sociální nespravedlnosti a útlatku. Zapsali se nesmazatelně do dějin dělnického hnutí. Ano, dělnické hnutí, sociální spravedlnost, samospráva pracujících, svátek práce, radikální odbory apod. – to jsou pro dnešní neoliberalní establishment prostá slova.

I proto není situace nás pracujících v roce 2014 nijak růžová. Přes porážku naprosto asociální Nečasovy vlády škrťu je třeba konstatovat, že počet nezaměstnaných neklesá, že narůstá počet neplnhodnotných pracovních úvazků, šikana na pracovištích, represivní opatření za aktivitu v odborech a další osekávání sociálních práv. Vláda Bohuslava Sobotky nijak nezpochybnila ekonomický trend svého předchůdce – politiku úsporných opatření – a s největší pravděpodobností bude stejná, ne-li horší. A jen opravdový naiva by si myslel, že ministr financí, miliardář Andrej Babiš, bude mít blíže k obyčejným lidem než k finančním elitám. Nebo je to jen náhoda, že má být na příští rok uzákoněna minimální hodinová mzda v ČR ve výši 1,58 eur – oproti takovým 7,65 eur v Irsku nebo třeba 3,86 eur v Řecku?

Kromě vyděračských politiků nám práci samozřejmě stejně „zprjímějují“ i šéfové a majitelé. Ti si nepřivlastňují jen naši práci, ale i náš život – rozvrhují a organizují nám ho tak, že jsme pouhým objektem kapitalistické reprodukce a navíc přenášeme hierarchické vztahy do všech oblastí vlastních životů. Mezi pracujícími a kapitalisty funguje totiž sociální smlouva v rámci systému a ta jde samozřejmě na ruku vlastníkům. Změna takového stavu může mít přinejmenším dvě podoby (přičemž každá má přirozeně i svá „ale“).

Jedna možnost je pasivně čekat, až se systém rozloží sám. Viditelné známky tu už jsou – např. návrhy ekonomů na zkrácení pracovního týdne právě proto, aby se zabránilo zhroutení systému, přičemž se tyto návrhy zdaleka nezadají jako politicky neprůchodné, zvláště pokud se prosadí kompromis ohledně ne/zkrácení mezd. Čekání se ale může dost protáhnout a jediným katalyzátorem by mohly být zdola organizované divoké vzpory na pracovištích – jako byla svého času ta v nošovické automobilce Hyundai a nebo ta loňská hornická na Ostravsku.

Druhou možností jsou pokusy o jinnou, autonomní organizaci práce, která ovšem není možná ve stávajících podnicích. Příklady z práce známe – nejen v Jižní Americe fungují recuperované (kapitalisty opuštěné a pracujícími obsazené) továrny a firmy na principu nehierarchických družstev. V rámci systému ale přijímají některá jeho pravidla a můžou jimi být nakonec pohlceny.

Je třeba něco jíst, někde žít (někdy tu jde i bez peněz) a zároveň je třeba něco dělat: vyvíjet o své vůli nějaké úsilí. To se přece nutně nerovná práci podle pravidel diktovaných šéfy a majiteli, pravidel na úkor vlastního života a tzv. volného času. Vzpomeňme si na to ráno, až zazvoní budík jen proto, že máme jít do práce, jejíž smysl už dávno nevidíme, již fidi někdo, komu nevěříme, jejíž výsledky ve skutečnosti nikdo nepotřebuje a která nám znemožňuje žít vlastní život.

V druhé polovině 19. století si pracující začali uvědomovat, že kapitalistický řád, který těží z jejich práce, je závislý na jejich poslušnosti a vzájemné lhostejnosti. První máj je příležitostí začít znovu hledat zpřetřhaná pouta solidarity neprivilegovaných. První máj je příležitostí klást si otázky a nebat se na ně hledat odpovědi, i když by se mohly zdát radikální a na první pohled utopické.

(vyšlo v A3 č. 67, duben 2014)

KAPITALISMUS JE ORGANIZOVANÝ ZLOČIN!

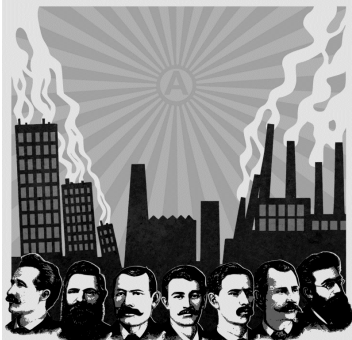
KOŘENY I. MÁJE

Svátek práce se slaví 1. května na paměť událostí v Chicagu, jež se odehrály v roce 1886. Toho dne se americké odbory a americký anarchistický deník *The Alarm* rozhodly zorganizovat den za splnění požadavků osmihodinové pracovní doby bez ztráty platu. 1. květen je tedy vyhlášen za den stávků v Chicagu a hnutí zachvátila i jiná města. Stávkuje přes 300 000 dělníků. 3. května se koná v Chicagu shromáždění. Došlo ke střetům s nestávkujícími, policie zahájila palbu a zabila několik dělníků. 4. května je nová manifestace na Haymarket Square. Tentokrát vybuchla bomba. Policie zahájila palbu. Bilance: asi dvanáct mrtvých, z toho sedm policistů. Kdo hodil bombu? Nikdo neví. Ale podle buržoazního tisku a politických elit je potřeba potrestat anarchisty. Osm aktivistů je zatčeno, z nich pouze dva byli přítomni u výbuchu. Přesto je proces v rychlosti uspořádán a zfalšován... čtyři z nich jsou oběšeni.

(C. Faber: *Anarchismus, příběh revolvy*)

MAYDAY

REMEMBERING THE PAST • FIGHTING FOR TOMORROW

PRVNÍ PRVNÍ MÁJ

V Čechách se konají prvomájové manifestace již od prvního roku mezinárodního vyhlášení tohoto svátku, 1890. Ta nejvýznamnější se ten rok konala v Praze na Štřeleckém ostrově. U nás, stejně jako jinde ve světě, museli pořadatelé, mezi nimiž bylo silně křídlo tzv. neodvislých socialistů, kteří se později prohlásili za anarchisty, čelit výpadům měšťáckých listů, českých i německých. Například Národní politika psala: „Je povinností úřadů, aby v této vážné době byla rázným způsobem hned v zárodku uhašena malá jiskřička, než z ní povstane nebezpečný požár, ohrožující majetek a lidskou společnost (...) od lidí bez Boha a vlasti!“ Policie, četnictvo a vojsko měly pohotovost a den před akcí provedla policie razii, při které bylo zatčeno přes 200 osob. 1. května 1890 byla v Praze všeobecná stávka. Stály továrny, stavby a nepracovalo se ve většině malých dílen. Štřelecký ostrov byl zaplněn do posledního místečka. Mimoto tisíce lidí, které se už na ostrov nevěšly, byly shromážděny na obou nábrežích. 1. máj oslavila i osazenstva dolů na severu (Teplicko, Mostecko, Duchcov...).

A CO NEPODMÍNĚNÝ ZÁKLADNÍ PŘÍJEM?

Myšlenka, vycházející ze zcela jiných premis, než je právo na práci, je poměrně přelomová snahou zavést tzv. nepodmíněný základní příjem. Kampaň s tímto cílem zahájila v lednu 2013 *Iniciativa evropských občanů za nepodmíněný základní příjem*, která vychází ze současné reality ekonomické krize a hlavně z reálného nedostatku placené práce, která s krizí nedílně souvisí. Myšlenka je sama natolik přelomová, že i její zastánci mají problém pochopit její podstatu, jak se ještě dále zmíníme. A její plánovaná aplikace je zase natolik reformistická a konformní (patrně aby byla vůbec za stávajících podmínek realizovatelná), že z dlouhodobého hlediska společenské změny představuje zase jen náplast na nefunkční kapitalistický systém.

O co u nepodmíněného příjmu jde? O nic menšího, než že v zájmu zajištění důstojného života kohokoli by stát vyplácel každému určitý obnos v pravidelných intervalech, aniž by tuto částku čímkoli podmiňoval. Tedy aniž by se vměšoval do toho, kolik je dotyčným let, jaký je jeho zdravotní stav či vzdělání, jaké jsou jeho existenční podmínky, zda pracuje či nikoli, jak s tímto příjmem bude nakládat. Základní příjem je zkrátka deklarován jako základní lidské právo.

Pokud jde o konkrétní výši nepodmíněného základního příjmu, uvádí se „60 procent tzv. národního mediánu ekvivalizovaného čistého příjmu“ (tento údaj se využívá pro stanovení tzv. relativní chudoby) nebo alternativní měřítka tam, kde jsou příjmy obyvatel příliš nízké.

A kde by stát vzal prostředky na vyplácení základního příjmu? Skeptikovi nakrmenému mantramí omílanými v korporátních médiích, které nás upozorňují, že státní rozpočty jsou všude už tak napjaté, se zpravidla dostane jako odpověď příklad země, kde už nepodmíněný příjem funguje: v současnosti se vyplácí například na Aljašce nebo v Grónsku, kde je financován z daní z těžby nerostných surovin, částečně se zavádí v Brazílii, kde je hrazen z prostředků původně určených na různé jinak definované finanční podpory obyvatel. Zkrátka při dobré vůli by se prostředky evidentně daly najít (například v rámci Evropské unie, kde tečou miliardy do členských zemí na různé umělé vytvářené grantové projekty od Miss kompost až po jednotlivé papírové aktivity v rámci programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost či Lidské zdroje...).

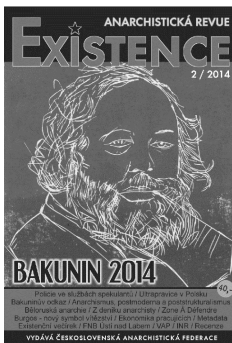
V čem tedy spočívá diskuse kolem myšlenky zavedení nepodmíněného příjmu? Pomineme-li jasné elitáře z řad jejich odpůrců, ukáže se, že i lidé, žijící v reálu na hranici chudoby, si jako mimoděk osvojili způsob uvažování oněch vyvolených boháčů a privilegovaných mocných a namítají, že každý by si měl zkusit tak jako oni pracovat – rozumí se v ponižujících podmínkách a za mizerný plat –, aby nezvlédl a nebyl líný (ve stylu „kdo chce, práci si najde“). Že děti ani ženy v domácnosti přece nikdy příjem za práci nepobírali, takže by se jich ani tenhle neměl týkat (děti pracovat nesmí a práce v domácnosti se přece nedá srovnávat s tou „opravdovou“ mimo domov) atd. atd. Pěkně prezentovaný stereotyp: když jsme museli my, ať si to pěkně zkusí každý... Nejsme zkrátka schopni osvobodit se od pravidel, která určovala náš život bez toho, aby se nás někdo ptal, jestli s nimi náhodou nechceme něco dělat, od pravidel, která jsou pořád zvyvána jako nejlepší ze špatných a jediná možná... Z nepodmíněného příjmu se tak v diskusích jeho zastánců paradoxně stává příjem sakra podmíněný.

Prekonat stereotypy, pomoci kterých uvažujeme, je jedna věc, ovšem prosazení tak zřejmého symbolu rovnosti a svobody, jakým by byl ničím nepodmíněný příjem, se zmíněné iniciativě jeví asi jako hodně radikální krok. A tak volí často argumenty ve formě podezřele účelových „laboratorních“ experimentů s nepodmíněným příjmem: „*Chudí vesničané [v namibijské oblasti Otjivero-Omitara] využili peníze z NZP v první řadě k řešení svízelné situace s nedostatkem potravin pro sebe a své děti, k investici do vzdělání a do zdraví. Procento podvyživených dětí v oblasti kleslo během jednoho roku ze 42 % na 10 %, obyvatelé začali mnohem častěji navštěvovat místní zdravotní kliniku, jejíž měsíční příjmy se po zavedení NZP zpětinsobily. Před zavedením NZP 49 % dětí nenavštěvovalo pravidelně školu a 40 % těch, které ji navštěvovaly, propadalo. Po zavedení NZP se prudce zlepšilo placení školného, počet dětí, které nenavštěvovaly školu, klesl na 8 % a počet dětí, které ve škole propadaly, klesl na nulu... „ Nejde o to, že takto nastavené podmínky zahrnující extrémně chudou oblast znamenají výsledky vždycky okamžitě viditelné a velmi uspokojivé, jde o fakt, že se prostřednictvím testovacího zavedení základního příjmu bez studu naznačuje, že se státní peníze jen přespou do soukromého sektoru nebo nesmyslný zpět do státního rozpočtu, pokud zůstane zplataná lékařská péče a vzdělávání. A příjemce základní nepodmíněné dávky je tak vlastně jen mimoděčným sícem poháněným skomírající systémový kolos. Jestli to má sloužit jako politický argument pro dnešní mocné a oni tomuto „radikálnímu“ kroku milostivě poňejmají (z drobtů srdce ale asi těžko), bude zase jen na nás, abychom se jednou dokázali rozhodnout, komu má nebo nemá náš život sloužit, a abychom si zase nenechali radikalitu zglašajšaltovat. Přecudu ani rovnost nám mocní dobrovolně neposkytnou.*

-tb-

„Anarchismus nemá ve svém znaku prolévání krve, loupení, jed, meč, naopak tyto neřesti jsou znamením dnešního kapitalismu. Anarchismus značí mír a blahobyt pro všechny. Anarchismus a socialismus znamenají zřízení lidské společnosti na vědeckých principech a odstranění neřesti a zločinu, kdežto kapitalismus je příčinou těchto sociálních nemocí a léčí je tresty.“

(Ze závěrečné obhajovací řeči Augusta Spiese v Haymarketském procesu. Se svými soudruhými Albertem Parsonsem, Adolmem Fischerem a Georgem Engelem byl popraven 11. listopadu 1887.)

BAKUNIN 2014

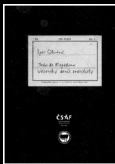
Před 200 lety, přesně 18. května 1814, se narodil jeden z nejvýznamnějších zakladatelů anarchického hnutí, Michail Bakunin. Členské sekce Internacionály anarchických federací (IFA) včetně ČSAF se rozhodly, že u příležitosti tohoto výročí budou některé své aktivity směřovat k připomenutí osobnosti a myšlenek slavného ruského myslitele a revolucionáře. To byl také důvod, proč mu bylo věnováno jarní číslo **anarchistické revue Existence**. Vedle toho se časopis věnuje anarchickému hnutí v Bělorusku, anarchické teorii, samospřávným pracujících a různým formám organizovaného odporu. Nechybí také pravidelné rubriky od českých antiautoritářských skupin a iniciativ, stejně jako pravidelný přehled antiautoritářských aktivit. Časopis si můžete stáhnout nebo zakoupit na distribučních místech uvedených na webu nakladatelstvi.csaf.cz.

NOVINKY Z NAKLADATELSTVÍ ČSAF

U příležitosti 2. anarchického festivalu knihy, který se konal v Praze 19. a 20. dubna, připravilo Nakladatelství ČSAF dvě nové publikace. (K dostání v infocentru Salé.)

Igor Oliněvič – *Jedu do Magadanu*

Věžský deník běloruského anarchisty nikdy nesměl v Bělorusku vyjít. Přesto se šíří napříč anarchickým hnutím a dva roky po zveřejnění byl přeložen už do osmi jazyků. Není to náhoda – kniha se čte jedním dechem, i když její autor není literát. Je to „jen“ anarchista. Kniha obsahuje předmluvu Igorova kamaráda, napsanou pro české vydání, vězeňský deník, Igorovu úvahu o podstatě a stavu současného Běloruska, Igorův otevřený dopis anarchistům, stať vysvětlující kontext tzv. případu běloruských anarchistů a doslov od členů běloruského Anarchického černého kříže. Kniha vyšla ve spolupráci s Antifašistickou akcí a veškerý výtěžek z prodeje je určen běloruským anarchistům. (120 str., 100 Kč)

Anarchistická publicistika 1990–2013

Publikace vedle anotovaného přehledu anarchických periodik, brožur a knih obsahuje zamyslení nad obecnými otázkami, které jsou spojeny s publicistikou našeho novodobého anarchického hnutí, zasazuje publikaci do širšího rámce hnutí a sleduje, jak jim byly ovlivňovány a jak ony ovlivňovaly toto hnutí a jeho vývoj. Tato práce také ukazuje, co všechno souvisí v praktické rovině s vydáváním anarchických tiskovin, na jakých principech tato činnost probíhá a jakých podob může nabývat. (284 str., 200 Kč)

Anarchistický černý kříž je celosvětově rozšířená iniciativa, která se v rámci širšího antiautoritářského hnutí stará o pomoc a podporu stíhaným a vězněným aktivistům a aktivistkám. Věnuje se informování o kauzách, shánění právní a finanční pomoci stíhaným a projevům solidarity vězněným. (anarchistblackcross.cz)

Antifašistická akce se zabývá propagačními, informačními a praktickými formami boje s autoritářskými ideologiemi a skupinami usilujícími o jakékoli formy útlačku, v první řadě s neonacismem a ultrapravicí. Sdrružuje radikální antifašisty, kteří vytvářejí lokální autonomní skupiny, kde přednostně vyvíjejí svou činnost. (antifa.cz)

Volná komunita VAP se hlásí k ideám anarchismu a antiautoritářství. Většinu idejí čerpá z anarchopacifismu a ostatních anarchických směrů. Snaží se podporovat veškeré aktivity, které považuje za přínosné a vedoucí ke společnosti založené na svobodě a rovnosti. (voiceofanarchicpacifism.noblogs.org)

Food not Bombs je volná anarchická iniciativa, již tvoří stovky kolektivů poskytujících po celém světě zdarma jídlo potřebným. Jejich cílem je solidaritou v praxi upozornit na sociální nespravedlnosti a na fakt, že zatímco jsou miliardy vydávány na zbrojení, mnozí lidé žijí v chudobě. (food-not-bombs.cz)

Iniciativa Ne rasismu! je radikálně-levicová antifašistická organizace. Prostřednictvím demonstrací, přednášek, promítání a dalších veřejných akcí se snaží upozornovat na nebezpečí fašizace společnosti a projevy autoritářství a xenofobního populismu v širších společensko-politických souvislostech. (nerassismu.cz)

Asociace Alerta je skupina antiautoritářských aktivistů a aktivistek působící zejména v Mostě, kde se podílí mimo jiné na projektech komunitního centra Ateneo. Mostecké solidarity sítí. Vedle toho pořádají osvětové akce a věnují se publikační činnosti. (alerta.cz)

NESLAVÍME, OSLAVUJEME...

První máj je víc než pouhý „Svátek práce“. Je to den sociálního boje. Mnoho lidí se ptá: „Je vůbec nějaký důvod slavit?“ Odpověď si dokáže asi každý sám. Není. Tiha vykořisťování a otročení se od chicagských událostí zmínila minimálně. Kapitalismus se spolu s pseudokomunistickým ekonomickým systémem přetvaroval do nových podob, mnohdy daleko důmyslnějších a zákeřnějších. Boj o lidské životy se přesouvá do sféry úvěrů a tužeb. Za životy se dnes již neplatí potem a krví, ale vlastní svobodnou vůlí.

Každý, i nepatrný posun v cestě k spravedlivější společnosti byl vykoupen velkým utrpením i tisíci životy. První máj je vzdáním úcty těmto padlým spolubojovníkům a spolubojovníkům. Nejenom padlým na barikádách, ale i těm, kteří neunesli tíhu fyzického a psychického útlačku.

První máj je oslavou bojů minulých, současných i budoucích. Bojů probíhajících na pracovištích, školách, úřadech a v neposlední řadě v našich myslích. Položenou květinou a zařatou pěstí zároveň.

Active Crew (VAP)

NÁCKOVÉ A PRVNÍ MÁJ

První máj coby Svátek práce se v mnoha zemích institucionalizoval. Jde totiž o nejlepší způsob, jak ho zbavit jeho podstatného ducha. Oficiální oslava práce ale není bojem za její osvobození, odstranění vykořisťování a revoluční překonání kapitalistických vztahů. Jde o potvrzení práce coby „čtnosti“ neprivilegovaných, která jim umožňuje nechat se vykořisťovat a ještě na to být hrdí.

Takto pojetý „svátek práce“ přijali i různí nacionalisté. – Práce jako prostředek rozvoje národa. Rozuměj: práce ve prospěch národní buržoazie. A tak není s podivem onen ohromný paradox, kdy v den, který byl vykoupen životy několika popravených anarchistů, pochodují ulicemi stoupení zcela protichůdných postojů, jakými jsou fašisté a neonacisté.

Jak na to reagovat? Můžeme se jim postavit, což jsme mnohokrát udělali a bylo to bezesporu správné. Na druhou stranu si tak ale necháváme První máj ukrást, jelikož oni jsou ti, kdo pochodují, a my ti, kdo blokují. Podpořme místní aktivity, které si v tento den vzaly za úkol se náctům v ulicích postavit. Nedovolme ale, aby to byli právě fašisté, kdo nám určuje agendu tohoto dne. Vždyť je tolik příležitostí po zbytek roku jak proti zřídmostem rasismu, nacionalismu a fašismu přímo či nepřímo bojovat.

INFOCENTRUM SALÉ

Salé je autonomní infocentrum spravované anarchickým kolektivem. Nabízí prostor k realizaci různým antiautoritářským kolektivům a jednotlivcům. Najdete zde distro, knihovnu, freshop, bar, můžete dorazit na společnou večeri a spoustu přednášek, workshopů a promítání. Podrobný program nalazete na webu infocentra:

<http://sale.s.cz>

Adresa:

Orebitská 14, Praha 3 – Žižkov

NEBERME OHLEDY NA POLITIKY A ŠÉFY! ONI JE NA NÁS TAKÉ NEBEROU.

SILNÉ HNUTÍ JAKO PODMÍNKA ÚSPĚCHU

Pokud chceme realizovat své představy o svobodné a sociálně spravedlivé společnosti, musíme stavět na dvou základních pilířích – theoretickém a praktickém. Ten první znamená kritiku skutečnosti, které se nám na současném systému nelíbí. Ale nejen na tom současném, nýbrž na všech, které stojí na nepřirozené autoritě, třídním rozdělení společnosti či různých formách útlaču a diskriminace. Znamená to vytvářet vlastní vize a vyhledávat takové formy v životě společnosti, které odpovídají anarchistickým představám samosprávy a organizace zdola.

Praktická rovina naší činnosti by měla směřovat nejen k naplňování našich vizí, ale také v krátkodobějším horizontu k udržení dosažených práv a svobod a jejich dalšímu rozšiřování. Jelikož ale nechceme jen toužebně čekat na „lepší příští“, snažíme se o vytváření vlastních solidárních projektů, fungujících mimo kapitalistický řád věcí a proti němu. Nechceme-li se ale spokojit jen s tím, co nám mocenské elity blahosklonně dovolí, dříve nebo později se setkáme s represivními nástroji, které si systém pěstuje k tomu, aby ubíhal své zájmy.

První máj je příležitostí si toto připomenout a vystoupit se svými požadavky a vizemi. Jedna by ale být pochůzku jarní procházku městem za doprovodu policie. Anarchistický první máj by měl být ukázkou toho, co jsme dokázali ve zbytku roku. Aby bylo ale na co odkazovat, je k tomu potřeba hnutí, které se organizuje tak, aby mělo nějaké, třebaže dílčí a zpočátku možná ne příliš významné úspěchy. S rostoucím hnutím roste jeho sebevědomí, rozšiřují se možnosti a přichází nově a významnější úspěchy.

Jedna věc je přihlásit se k anarchistickým myšlenkám, druhá je něco pro to udělat. Anarchismus není filozofická chiméra, je to způsob, jakým se díváme na svět, který nám pomáhá odhalovat nespravedlnost a útlač. Anarchie by neměla být jen v našich myslích a srdcích, ale měla by se promítat také do toho, co děláme a jak jednáme. Myslíme vážně to, co říkáme? Pokud ano, jednejme podle toho! Buď rezignovaně nadáváme, nebo se snažíme o aktivní odpor.

Kapitalistický systém se snaží společnost rozdělovat a jedince atomizovat. Naše cesta je opačná – hledat cestu k sobě. Jako atomizovaní jedinci, i když se sebelepšími úmysly, nezmůžeme nic. Jako organizovaná síla tu možnost máme. Buržoazní demokracie přinesla pohodlí nechat za sebe rozhodovat jiné. Hledat společnou shodu (konsenzus) s ostatními je mnohdy nelehké, ale svoboda stojí za trochu nepohodlí.

Chceme-li se postavit skutečným, které se nám nelíbí, a chceme-li naplňovat své představy o lepším světě, pak nezbyvá než se organizovat a své úsilí vést kolektivně. Nezbyvá než vytvářet silné a životaschopné hnutí, které se nezlomí pod náporom represe.

www.csaf.cz

PŘÍLEŽITOST KE ZMĚNĚ?

Členové a členky Československé anarchistické federace (ČSAF) se v březnu tohoto roku rozhodli pro změnu názvu své organizace. Onou změnou je zbavení se národnostního přívlastku v názvu organizace. Ten vnímali někteří z nás negativně. Naše organizace bude nadále jednou z rodiny anarchistických federací, v níž se sdružují zejména česky a slovensky mluvící anarchisté a anarchistky. Mimoto nás opuštění národnostního přívlastku zbavuje nepřijemné pozice, kdy nás původní název stavěl do role předpokládaného zastoupení na Slovensku, kde v praktické rovině žádné nemáme. Přesto nový název ponechává možnost působení na Slovensku nadále otevřenou. Změna názvu s sebou sice přinese drobné komplikace, na druhou stranu ale doufáme, že se stane příležitostí k některým pozitivním změnám a novému zájmu o anarchistickou sebeorganizaci. Se změnou názvu na Anarchistickou federaci (AF), k níž oficiálně dojde někdy v druhé polovině roku, by mělo souviset mimo jiné spuštění nových webových stránek organizace. Do té doby bychom rádi v rámci anarchistického hnutí nastartovali diskusi o potřebách tohoto hnutí, jeho cílech a omezeních. Na základě těchto debat bychom chtěli aktualizovat naše programové materiály a rozšířit pole spolupráce s jednotlivými segmenty antiautoritářského hnutí. Nepochybujeme o tom, že pro zdejší hnutí je velmi důležitá organizovanost, spočívající minimálně v prohlubování komunikačních a koordinčních platform. Jednou z nich je právě anarchistická federace, která by měla tvořit základy pro své členy a členky, ať už se organizují v místních skupinách, samostatných projektech či zatím působí osamocně. Nebojte se přidat!

ČESKOSLOVENSKÁ ANARCHISTICKÁ FEDERACE

Co se nám nelíbí?

Na jedné straně je to kapitalistický systém, který vytváří nerovnosti – chudobu většině lidí vedle bohatství hrstky privilegiovaných – a vede tak k jasné sociální nespravedlnosti a útlaču. Na straně druhé stát, který již ze své historické podstaty slouží především privilegiované menšině k ochraně jejího bohatství a zájmů. I tzv. zastupitelská demokracie ve skutečnosti nezastupuje vůli obyčejných lidí, ale zejména zájmy mocenských elit. To se ještě výrazněji projevuje v nadnárodních politických a finančních organizacích, jejichž rozhodovací centra jsou vzdálená hlasům lidí a mnohem vstřícnější k lobbistickým tlakům.

Nejenže má tento systém dopad na sociální postavení lidí, přináší s sebou i postupnou devastaci životního prostředí a degradaci člověka a jeho kultury prostřednictvím všudepronikající propagace konzumních návyků a egoismu. Zatímco jsou odstraňovány bariéry pro pohyb kapitálu, kterým disponuje omezená skupina, stále více jsou prakticky omezována sociální a politická práva obyčejných lidí, která jsou protichůdná

zájmům ekonomických a politických elit, a prohlubuje se technologicky stále dokonalejší systém špehování a kontroly.

Nejde ale jen o systém, který každodenně zažíváme tady a teď, jde o každé zřízení založené na principech autority, hierarchie a moci, které shora lidem přímo či nepřímo diktuje, jak mají žít. Princip nepřirozené autority, diskriminace a dominance jsou nám cizí i v rovině vztahů mezi lidmi.

Co bychom rádi?

Jsme přesvědčeni, že alternativa je možná. Nejsme sociální inženýři ani dogmatiči, abychom tvrdili, jak by měla přesně vypadat. Chceme o alternativách především vyvolat diskusi. Jako anarchisté a anarchistky se však domníváme, že má-li jít o skutečnou alternativu a ne o pouhou variaci na poznané autoritářské systémy (kapitalismus, bolševismus apod.), měla by být založena na následujících principech: samospráva (každý se může podílet buď přímo, nebo prostřednictvím úkolovaných a kdykoli odvolatelných zástupců na záležitostech, které se jej týkají), svoboda (každému je umožněn jeho osobní roz-

voj, pochopitelně s respektováním svobody druhých) a sociální spravedlnost (spravedlivá organizace ekonomiky, která by měla uspokojovat potřeby každého místo toho, aby sloužila zisku úzké skupiny).

Naším cílem je emancipovaný člověk žijící ve společnosti založené na uvedených principech, kde se může plnohodnotně spolupodílet na jejím fungování a v co největší míře rozhodovat o svém životě.

Jak na to?

Abychom se mohli postavit tomu, co se nám nelíbí, a pokusit se realizovat to, co bychom rádi, cítíme potřebu spojit se v tomto snažení. Proto také vznikla Československá anarchistická federace (ČSAF) fungující na principech, které odpovídají našim cílům, tedy principech svobody, solidarity a volné dohody.

Činnost ČSAF se odvíjí od přání a možnosti každého, kdo se v jejím rámci zapojí, a nabývá různých podob od veřejných protestů, přes diskusi a osvětovou činnost až po realizaci rozmanitých samosprávných projektů.

NECHCEME, ABY LIDÉ MYSLELI JAKO MY. CHCEME, ABY MYSLELI!